

ת"ד 544/01/18 - מדינת ישראל נגד ראמי פראן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 544-01-18 מדינת ישראל נ' פראן
תיק חיצוני: 381654/2017

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר
מאשימה מדינת ישראל
נגד ראמי פראן
נאשם
החלטה

בפניי בקשה שנייה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 5.11.18, בהעדר המבקש, בגין עבירות של אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש ולאדם.

רקע ועובדות רלבנטיות

ביום 2.7.18 נדון הנאשם בהעדרו.

ביום 16.8.18 הנאשם הגיש, באמצעות בא כוחו - עו"ד זיפרט, בקשה דחופה לביטול פסק דין. חרף התנגדות המאשימה, בית המשפט הורה על ביטול פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם וקבע הקראה ליום 5.11.18 בפניו.

עיון במערכת "נט המשפט" מלמד כי ב"כ הנאשם צפה בהחלטה יום לאחר שניתנה.

חרף האמור, לדיון שנקבע ליום 5.11.18 לא התייצבו לא הנאשם ולא בא כוחו. בנסיבות, שב בית המשפט ונתן פסק דין בהעדר הנאשם.

טענות הצדדים

לטענת המבקש עו"ד זיפרט ייצג אותו אך בבקשה הקודמת לביטול פסק הדין (צורף לבקשה הסכם שכ"ט). עוד טוען המבקש כי לאחר בדיקה במערכת "נט המשפט" הוא התייצב ביום 5.11.18 בבית המשפט, באולמו של השופט לרנר, אולם גילה שאין דיון על שמו ולכן הלך הביתה. בהמשך התקשר אליו עו"ד זיפרט והודיע לו שניתן פסק דין בהעדרו. המבקש הוסיף וטען שלא הוא האשם בתאונה, אלא הרכב המעורב, פירט את נסיבותיו האישיות ועמד על זכותו להשמיע את הגנתו.

המשיבה מתנגדת לבקשה, בהתחשב בהשתלשלות העניינים בתיק ובטענה שהמבקש לא סיפק כל הסבר לאי הופעתו לדיון.

דין

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על המבקש הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת ולחילופין, כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מד"י, פ"ד נז(6) 793 (2003) נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

השיקולים השונים לביטול פס"ד נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין בבית המשפט העליון, בהם בין היתר פורטו מקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פס"ד בהעדר עילה לביטולו.

כך לדוגמא טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לביהמ"ש טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסה"ד, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל. (ראה למשל רע"פ 9142/01 של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ 70050/99 חרובי פארס נ' מדינת ישראל (מחוזי ת"א) נקבע כיבקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות "נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי."

מן הכלל אל הפרט -

לעניין אי ההתייצבות לדיון- המבקש טוען כי התייצב באולם אחר בבית המשפט, ברם לא מצא את שמו בין שמות המתדיינים ולכן עזב את בית המשפט. **ראשית**, יש לתמוה על כך שהנאשם פנה מלכתחילה לאולמו של כבוד השופט לרנר, שהרי ההחלטה בבקשתו הראשונה לביטול פסק הדין ניתנה על ידי מותב זה וההקראה המחודשת נקבעה אף היא בפניו. **שנית**, אפילו טעה הנאשם והתייצב באולם אחר, מפלט הדיונים עולה שבאותו מועד היה קבוע לו דיון גם בפני מותב זה. כי כך, היה על הנאשם להגיע לאולמי ולבדוק אם זהו המקום הנכון עבורו אם לאו. זה המקום לציין כי הדיון נקבע לשעה 11:30, בעוד פסק הדין בהעדר ניתן אך בשעה 11:55. לאמור, היה לנאשם די והותר זמן להבין את טעותו ולהתייצב באולם הנכון. **שלישית**, לאחר שכבר נשפט בהעדר, היה על הנאשם "לנשוף בפושרין" ולגשת למזכירות בית המשפט כדי לברר את מצבו, האם אכן נקבע לו דיון והיכן. אלא שהנאשם לא עשה כן, אלא הסתפק באמירה כללית של תובע באולם אחר, לפיה אין לו דיון שם.

כפי שצוין לעיל, בפסיקה נקבע כי אין בטעות הנאשם כדי להביא לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו. הדברים מקבלים משנה תוקף עת מדובר בבקשה חוזרת לביטול פסק דין.

אשר לגרימת עיוות דין - כל שטען המבקש הוא שהוא לא ביצע את העבירה, אלא הרכב המעורב. הא ותו לא. המבקש אמנם ציין שרישיונו דרוש לו לצרכי פרנסתו ולסיוע להוריו החולים וטען טענה כללית לפיה עצם אי קבלת יומו בבית המשפט מהווה אף הוא עיוות דין חמור, אלא שאין בכך די. מדובר בטענה כללית, שלא נתמכה באסמכתאות ולכן אינה יכולה לבוא בין שיקולי בית המשפט.

רבים הם המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדין אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות, אלא שבית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

כי כך, ומשלא מצאתי בבקשה כל נימוק המצדיק ביטול פסק הדין שניתן, בפעם השנייה, בהיעדר המבקש, הריני דוחה את הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 5.11.18 יותר על כנו.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, ו' כסלו תשע"ט, 14 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.